

Sygnatura akt IV Ka 185/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Waldemar Majka (spr.)

Sędziowie:

SSO Ewa Rusin

SSO Sylwana Wirth

Protokolant:

Magdalena Telesz

przy udziale Macieja Leszczyńskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2018 roku

sprawy Z. K.

syna S. i M. z domu L.

urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2015 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 23 listopada 2017 roku, sygnatura akt II K 171/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 300 zł opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 185/18

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wniósł akt oskarżenia przeciwko Z. K. oskarżając go o to, że w dniu 19 marca 2017 roku w Z. woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z A. O., wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci 247,49 grama ziela konopi innych niż włókniste oraz substancji psychotropowej w ilości 973,06 gram soli amfetaminy

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2017 roku (sygn. akt II K 171/17) Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich:

I. (pkt. I wyroku) oskarżonego Z. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu to jest występku z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który na podstawie art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności

II. (pkt. III wyroku) na podstawie art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu Z. K. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 19.03.2017r., (godz. 18.00) do dnia 11.07.2017r., (godz. 14:10)

III. (pkt. V wyroku) na podstawie art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 65 akt pod poz. 1,2,3 i zarządził ich zniszczenie

IV. (pkt. VII wyroku) zasądził od oskarżonego Z. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1316,38 (jeden tysiąc trzysta szesnaście 38/100) złotych wymierzając opłatę w kwocie 300,00 (trzysta 00/100) złotych

Wskazany wyrok zaskarżyli w całości obrońcy oskarżonego A. K..

Adwokat J. L. wyrokowi powyższemu zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej, a przy tym uchybiającej zasadom prawidłowego rozumowania, oceny dowodów, skutkującej uznaniem, że oskarżony Z. K., działając wspólnie i w porozumieniu z A. O., posiadał znaczne ilości środków odurzających i substancję psychotropową wbrew przepisów ustawy, podczas gdy:

a) żaden z wymienionych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowodów nie wskazuje jakkolwiek na fakt posiadania przez podejrzanego środków odurzających lub substancji psychotropowych, a tym bardziej nie obala domniemania niewinności oskarżonego;

b) przedmiotowe środki i substancje znaleziono w torbie A. O., którą miała na nogach i to A. O. wydała narkotyki funkcjonariuszom Policji, informując ich, że są to marihuana i amfetamina;

c) oskarżony wyjaśnił, że nie miał świadomości przewożenia przez A. O. tychże środków i substancji, a żaden dowód nie przeczy wyjaśnieniom Z. K. w tym zakresie; w szczególności zupełnie arbitralną i nieuzasadnioną jest ocena słów Z. K. „A., oddaj swoje narkotyki” jako świadczących o jego świadomości co do przewożenia przez nią znacznych ilości marihuany i amfetaminy, podczas gdy Z. K. wyjaśnił, że zwrócił się w ten sposób do A. O., ponieważ wiedział, iż pali ona papierosy zmieszane z marihuaną, a policjanci domagali się od niego i A. O. wydania bliżej nieokreślonych narkotyków, których on wszak nie miał, przy czym wyjaśnienia te są logiczne, a przebieg zdarzenia przedstawiony przez oskarżonego jest co najmniej prawdopodobny w świetle art. 7 k.p.k.;

d) oskarżony nie sprawował faktycznego władztwa nad znalezionymi u A. O. narkotykami; zaś wbrew stanowisku Sądu a quo przewożenie tych narkotyków w samochodzie oskarżonego nie dowodzi, że faktycznie władał on nimi. Nie dowodzi tego również zwrócenie się przez oskarżonego do A. O. z prośbą, by „oddala swoje narkotyki”, skoro prośba ta dotyczyła tzw. „jointów”, jak logicznie wyjaśnił Z. K.. Ponadto, błędem logicznym jest dowodzenie jednego faktu (tutaj: faktycznego władztwa oskarżonego nad znaczną ilością narkotyków) poprzez powołanie się na inny fakt, który również musi dopiero zostać udowodniony (tutaj: skierowanie przez oskarżonego do A. O. dyspozycji, by wydała znaczne ilości marihuany i amfetaminy policjantom);

e) ani w samochodzie Z. K., ani w jego mieszkaniu nie znaleziono zakazanych substancji lub środków;

f) woreczki z zamknięciem strunowym i waga znalezione w domu oskarżonego mogły mieć zastosowanie takie, na jakie wskazał Z. K. w swoich wyjaśnieniach, tj. służyć do przechowywania bursztynu i do ważenia produktów kuchennych, przy czym samo posiadanie woreczków i wagi nie może stanowić dowodu na posiadanie narkotyków;

g) przedstawione w pisemnym uzasadnieniu wyroku rozumowanie Sądu jest wewnętrznie sprzeczne, bowiem z jednej strony Sąd a quo powołuje się na zdziwienie A. O., gdy oskarżony poprosił ją, by oddała swoje narkotyki policjantom, co zdaniem Sądu świadczy o tym, że narkotyki te w istocie należały do oskarżonego Z. K., a jednocześnie Sąd przypisuje oskarżonej umyślne posiadanie znacznej ilości marihuany i amfetaminy,

h) niedopuszczalnym było zastąpienie przez Sąd I instancji wyjaśnień oskarżonego jego rzekomymi twierdzeniami, które miał wypowiadać w nieformalnych rozmowach z interweniującymi funkcjonariuszami Policji, polegające na rekonstruowaniu przez Sąd a quo oświadczeń procesowych oskarżonego na podstawie zeznań funkcjonariuszy Policji, a nie wyłącznie na podstawie wyjaśnień oskarżonego.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony posiadał znaczne ilości marihuany i amfetaminy, podczas gdy ustalenie to nie wynika z materiału dowodowego sprawy;

III, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z A. O., podczas gdy Sąd Rejonowy istnienie porozumienia między oskarżonymi co do wspólnego popełnienia czynu z art. 62 ust. 2 u.p.n. nie wynika z jakiegokolwiek dowodu w sprawie.

Z uwagi na tak istotne uchybienia apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie Z. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Drugi z obrońców na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 ust. 3 k.p.k., zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnym ustaleniu przez Sąd I instancji, że Oskarżony w dniu 19 marca 2017r. posiadał środki odurzające, co w konsekwencji doprowadziło do niewłaściwego zastosowania art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, choć zgromadzone w sprawie dowody, w żaden sposób nie wskazały, że Oskarżony posiadał owe środki odurzające. Brak jest dowodów na istnienie koniecznych przesłanek, pozwalających wnioskować o posiadaniu, to jest: okoliczności władania tymi środkami przez oskarżonego, a nawet jego pewnej wiedzy co do posiadania ich przez współoskarżoną, ewentualnej ilości i rodzaju takich środków. Nadto okoliczności posiadania przez oskarżonego zaprzeczył on sam i współoskarżoną, przyznając się w sprawie do winy.

II. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 ust. 2 k.p.k., zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art 9 k.p.k. w zw. z art 167 k.p.k., polegające na niewyjaśnieniu przez Sąd I instancji istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy kwestii jakiegokolwiek fizycznego kontaktu oskarżonego z ujawnionymi w trakcie interwencji z dnia 19 marca 2017r. środkami odurzającymi, i zaniechanie przeprowadzenia dowodu z badania daktyloskopijnego opakowań, w których znajdowały się te środki, pomimo podnoszenia tej kwestii przed oskarżonego argumentu, że nigdy nie miał a nimi kontaktu i sugerowania przeprowadzenia takiego dowodu, notabene niezbyt skomplikowanego i dostępnego do przeprowadzenia od początku postępowania, a kluczowego dla jego wyniku

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k., polegające na dokonaniu dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z przekroczeniem zasad logicznego rozumowania oraz swobodnej oceny dowodów, a także z naruszeniem zasady domniemania niewinności Oskarżonego, co w szczególności ujawnia się w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, w którym Sąd konstruuje odpowiedzialność Oskarżonego w oparciu o posiadanie przez Oskarżonego w domu powszechnie dostępnych i dozwolonych przedmiotów (takich jak waga kuchenna czy uniwersalne foliowe woreczki z zamknięciem), które nie jest w żaden sposób nie sugerują posiadania narkotyków.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego Z. K. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacje nie są zasadne.

Sąd I instancji nie dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych ani też naruszenia eksponowanych w apelacji przepisów postępowania, ocena dowodów dokonana przez sąd I instancji nie nosi cech dowolności i sąd odwoławczy w pełni zarówno poczynione ustalenia jak i wywód prawny uzasadnienia zaskarżonego wyroku podziela.

Argumenty przytoczone przez skarżących w obszernie uzasadnionych apelacjach zmierzają do wykazania braku wiedzy oskarżonego odnośnie tego co przewoziła A. O., a co za tym idzie wyłączenia możliwości przyjęcia posiadania przez oskarżonego środków odurzających i substancji psychotropowych. Nie można podzielić twierdzenia, iż żaden dowód nie wskazuje na fakt posiadania przez oskarżonego środków odurzających czy substancji psychotropowych ani też wiedzę o posiadaniu ich przez A. O., bowiem przemawia za tym nie tylko niekwestionowana okoliczność przewożenia tychże środków kierowanym przez oskarżonego samochodem, ale również zeznania świadków K. K., R. J. M.C. oraz P. W. (opisujących zachowanie oskarżonego w toku interwencji i treść jego wypowiedzi) a także pośrednio wyjaśnienia oskarżonego i A. O.. Zmiana relacji w toku postępowania i próba wykazania, że oskarżony miał wiedzę, iż A. O. posiada jedynie „jointy” czy skręcane papierosy z tytoniem i marihuaną nie może wpływać na ocenę zachowania oskarżonego tuż po zatrzymaniu pojazdu i nie zmienia treści jego spontanicznych wypowiedzi. Na ocenę tą nie wpływa również przyznanie A. O. że „to są jej narkotyki”.

Opieranie się na relacjach świadków – policjantów opisujących przebieg interwencji, a w tym zachowanie osób w niej uczestniczących, nie prowadzi do naruszenia art.174 kpk, jak stara się to wykazać skarżący (k.382, lit h), choć bezpośrednio zarzutu takiego nie formułuje. Świadkowie relacjonowali, co pozostawało w ich pamięci w zakresie przeprowadzonej interwencji, natomiast okazanie notatki w toku przesłuchania osobie, która pozostaje jej autorem czy pytanie o relacje osób, którym następnie postawiono zarzuty niewątpliwie nie zmierza do naruszenia art.174 kpk. Zastępowanie dowodów z art. 174 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy sąd pomija treść wyjaśnień lub zeznań, posiłkując się wyłącznie pismami, zapiskami lub notatkami urzędowym (LEX nr 1277804 - podzielając pogląd prawny wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2013 r. ,V KK 366/12).

Przywoływane w uzasadnieniu apelacji orzecznictwo (k.401) po części nie przystaje do stanu faktycznego niniejszej sprawy, bowiem oskarżony miał świadomość tego (co wynika niewątpliwie z treści jego wypowiedzi w toku interwencji i żądania wydania narkotyków przez A. O.) co znajdowało się w torbie ulokowanej przy nogach A. O. i dysponując tą wiedzą podjął się przewożenia zatrzymanych środków i substancji, a tym samym zademonstrował akceptację realizacji celu jakim pozostało przewiezienie przedmiotu przestępstwa. Gdyby nawet nie przyjmować faktu współposiadania (choć są podstawy aby współposiadanie przyjąć) to niewątpliwie można by przypisać oskarżonemu pomocnictwo, a zatem jego odpowiedzialność byłaby tożsama z odpowiedzialnością sprawcy.

Powszechnie przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie, czego i nie kwestionują skarżący, iż znamię posiadania należy interpretować szerzej niż czyni to kodeks cywilny, a oznacza to, że w grę wchodzi zarówno posiadanie w rozumieniu cywilistycznym (samoistne i zależne), jak też każde faktyczne władztwo nad rzeczą, realizowane dla kogokolwiek i w czymkolwiek interesie, o ile występuje element zamiaru władania tą rzeczą nawet dla innej osoby. Jest więc posiadaczem nie tylko ten, kto włada środkiem lub substancją dla siebie, lecz także ten, kto przechowuje je dla kogoś innego. Jest więc posiadaczem każdy, kto fizycznie włada środkiem lub substancją, a przewożenie w zestawieniu z wiedzą o charakterze przewożonej rzeczy niewątpliwie jest formą władania niezależnie od tego przez kogo i w jaki sposób przewożone środki i substancje zostaną wykorzystane.

Wiedza oskarżonego na temat tego co jest przewożone w opisywanej torbie połączona z akceptacją tego stanu i podjęcia się przewożenia są wystarczające do przyjęcia posiadania i bez znaczenia pozostaje czy oskarżony torbę tę dotykał czy narkotyki do niej pakował czy też nie miało miejsca. Postulowana zatem w apelacji konieczność przeprowadzenia dowodu z badań daktyloskopijnych torby i opakowań, w których środki i substancje się znajdowały, w aspekcie możliwej odpowiedzialności karnej oskarżonego koniecznością taką nie pozostaje, stwierdzenie bowiem braku śladów linii papilarnych oskarżonego nie prowadzi do uwolnienia go od odpowiedzialności karnej.

Nie stanowi również nadużycia w logicznym rozumowaniu połączenie faktu posiadania kilkuset woreczków foliowych o zamknięciu strunowym i wagi z przewożeniem tak znacznej ilości narkotyków. Oskarżony przecież nie zaprezentował okazałej kolekcji bursztynu ani też zapasu ziół czy przypraw wykorzystywanych w kuchni, nie sposób zatem przyjąć, że sąd I instancji wadliwie wskazał na możliwe przeznaczenie wagi i tychże woreczków.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok jako trafny należało utrzymać w mocy (art.437§1 kpk), bowiem nie sposób też przyjąć aby orzeczona kara była rażąco niewspółmiernie surowa jeśli się zważy na podstawy jej wymiaru (k.338).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636§1 kpk zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem, a na podstawie art.8 i art.2 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono mu opłatę w kwocie 300 złotych.